

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Studeni - Prosinac 2025

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, #1--32-2717/8(2) Near Vigneshwara Wood Industries, Ashoknagar, Mangalore 575006

UNITED KINDOM: Associated Bible Students, Brook House, Whitchurch Road, Prees, Whitchurch Shropshire SY13 3JZ United Kingdom

VRHUNCI SVANUĆE

Božji pogled na rat i nasilje 2

Međunarodne Biblijske Studije

Jeremijino spašavanje 15

Pad Jeruzalema 17

Ezekielov primjer 19

Ljudi su upozoreni 21

Ezekielova vizija Božjeg

Kraljevstva 23

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Budite hrabri 25

The Dawn - Croatian Edition
November - December 2025

First issue published December 2013

Printed in USA

Božji pogled na rat i nasilje

***“Do nakraj zemlje on ratove
prekida, lukove krši i lomi
koplja, štitove ognjem
sažiže.”***

—Psalmi 46: 9

Sada smo već dobro zagazili u dvadeset i prvo stoljeće. Svjetski uvjeti se brzo pogoršavaju. Ljudi u koje smo vjerovali, stvari koje smo upoznali i u kojima smo uživali, pa čak i uzimali zdravo za gotovo, nestaju. Mnogi u svijetu danas žive u stalnom strahu. Iz prve ruke vidimo da su svjetske napetosti na vrhuncu. Sukobi, ratovi i teroristički akti sada ispunjavaju naše vijesti i izvješća. Svijet je uhvaćen u ludilo, koje je mnoge navelo da se boje za svoj opstanak. U tijeku je borba između navodnih sila dobra i zla na Zemlji. Došlo je do poziva na oružje, što je dovelo do toga da se nasiljem odgovara za nasilje. Na pojedince je vršen veliki pritisak da se “pridruže borbi” pod svaku cijenu.

Čovječanstvo općenito ne traži pomoć od Boga, već se oslanja na vlastite metode za donošenje mira svijetu. U ovom kontekstu nalazimo Božje dijete suočeno s mnogim važnim odlukama. Što Sveto pismo uči o nasilju,

ratu i ubijanju? Kako se Sveto pismo može koristiti kao osnova za protivljenje ratu i nasilju? Nadamo se da će rasprava koja slijedi pomoći čitatelju s odgovorima na ova važna pitanja.

Starozavjetni opisi Boga

Bog se u Bibliji često opisuje ratobornim izrazima—“gnjev JAHVIN“ i “srdžba JAHVINA”—kao što je spomenuto u 4.Mojsijevoj 11: 10, 33. Nebeski Otac je poput “ognja koji proždire“, jer “strašno je upasti u ruke Boga živoga.“ (5.Mojsijeva 4: 24; Hebrejima 10: 31) “Moja je odmazda i nagrada.“ (5.Mojsijeva 32: 35) Sveto pismo nam također kaže da Bog ne može gledati na grijeh, “Prečiste su tvoje oči da bi zloću gledale. Ti ne možeš motriti tlačenja.“ (Habakuk 1: 13) Gospodin je “Bog ljubomoran“ i “ratnik“ koji ustaje suditi narodima u svoje određeno vrijeme.—2.Mojsijeva 20: 5; 15:3

Izraelski ratnici

U Božjem postupanju s izraelskim narodom vidimo da im je naloženo da se prebroje po vojskama. “U Sinajskoj pustinji, u Šatoru sastanka, reče JAHVE Mojsiju, ... po izlasku iz zemlje egipatske: ‘Obavite popis sve zajednice izraelske po rodovima i porodicama, navodeći imena svih muškaraca, glavu po glavu. Od dvadeset godina naviše, za borbu sposobne u Izraelu, ti i Aron pobilježite prema njihovim jedinicama.’”—4.Mojsijeva 1: 1-3

Izraelce su u njihovim borbama za osvajanje obećane zemlje često vodili ratnici. Jošua, “vođa vojske JAHVINE“, dobio je od anđela upute kako uništiti Jerihon. (Jošua 5: 14; 6: 2-5) Uz zvuk truba i božansko posredovanje, gradski bedemi “srušili su se“ i bili su “potpuno uništeni.”—Jošua 6: 20, 21

Bog je naučio svoj narod kako se boriti. David nam kaže: “Davidov. Blagoslovljen JAHVE, hridina moja: ruke mi uči boju a prste ratu. On je ljubav moja i tvrđava moja, zaštita moja, izbavitelj moj, štit moj za koji se sklanjam; on mi narode stavlja pod noge!”—Psalmi 144: 1, 2

Bog se bori za svoj narod

Bog se borio za svoj narod dok ih je progonio faraon, egipatski kralj, sa svojom vojskom konja i bojnih kola. “Kako se faraon približavao, Izraelci pogledaju i opaze da su Egipćani za njima u potjeri, pa ih obuzme velik strah. I poviču Izraelci JAHVI ... A Mojsije reče narodu: ‘Ne bojte se! Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam JAHVE učiniti da vas danas spasi: Egipćane koje danas vidite nikad više nećete vidjeti. JAHVE će se boriti za vas. Budite mirni!’ (2.Mojsijeva 14: 10-14) Vode mora razdvojile su se Božjom snagom i izraelska vojska bila je spašena; egipatske vojske bile su uništene.

Prepričavajući kasnije iskustvo, “JAHVE reče Mojsiju: ‘Iskali osvetu Izraelaca na Midjancima!’ ... I Mojsije reče narodu: ‘Opremite ljude između sebe za pohod na Midjance!’... ‘Na vojnu opremite po jednu tisuću od svakoga izraelskog plemena!’ ... Među ostalima pobili su i midjanske kraljeve”—4.Mojsijeva 31: 1-8

“Vrijeme za svaku svrhu”

Još jedan skup biblijskih stihova iz Starog zavjeta koji treba razmotriti nalazi se u Propovjedniku 3: 1, 3, 8: “Sve ima svoje doba i svaki posao pod nebom svoje vrijeme: ... Vrijeme ubijanja i vrijeme liječenja; vrijeme rušenja i vrijeme građenja; ... Vrijeme ljubljenja i vrijeme mržnje; vrijeme rata i vrijeme mira.“ Mnogi su ljudi koristili ove stihove kako bi opravdali ubijanje i odlazak

u rat. Međutim, kada ovo pomnije ispitamo, vidimo da je Salomon ovo pisao kao rezultat svojih mnogih prošlih iskustava i zapažanja. On iznosi smisao iz društvene perspektive. Vidi ljude kako naporno rade u svim vrstama pothvata i mudro pita: “Koja je posleniku korist od njegovih napora? Razmišljam o mučnoj zadaći što je Bog zadade sinovima ljudskim.”—vss. 9, 10

Salomon završava svoju raspravu u Knjizi Propovjednika riječima: “Čujmo svemu završnu riječ: ‘Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer—to je sav čovjek. Jer sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud.’”—Propovjednik 12: 13, 14

Bog ljubavi

U svjetlu navedenog, sada postavljamo legitimno pitanje koje mnogi postavljaju: Ako je Bog Bog ljubavi, kao što nam Biblija govori, kako možemo razumjeti njegove zapovijedi djeci Izraelovoj, poput one da “potpuno unište” svoje neprijatelje? (1.Ivanova 4: 8, 16; 5.Mojsijeva 12: 2; 20: 17) Moramo se sjetiti da je izrael-ski narod bio Božji saveznik: “Među svim plemenima zemaljskim samo vas poznah.”—Amos 3: 2

Činjenica da su djeca Izraelova bila Božji izabrani narod jasno se uči u Bibliji. Primjećujemo ove riječi proroka Jeremije: “Tako sam htio da sav dom Izraelov i sav dom Judin prijanja uza me’—riječ je JAHVINA—‘da budu moj narod, moj dobar glas, moj ponos, moja slava i čast..’ “Bit ću Bog svim plemenima Izraelovim i oni će biti narod moj.” (Jeremija 13: 11; 31: 1) Govoreći Jakovu, ocu dvanaest plemena Izraelovih, Bog je rekao: “Tobom će se i tvojim potomstvom blagoslivljati svi narodi zemlje.”—1.Mojsijeva 28: 14

Zemlja kanaanska bila je obećana “potomku” ili potomstvu Abrahama—to jest Izraela—stoljećima ranije.

(1.Mojsijeva 11: 31; 12: 5-7) Međutim, drugi su se narodi naselili u zemlji prije dolaska Izraelaca kao zakoniti nasljednici pod vodstvom Jošue. Strašni uvjeti vladali su u obećanoj zemlji kanaanskoj kada ju je Izrael došao u posjed. Filistejci, Amorejci i drugi koji su zauzimali zemlju bili su vrlo korumpirani, jer su se bavili svim oblicima idolopoklonstva, čak su prinosili ljudske žrtve u vezi sa svojim lažnim bogovima i religijom. (5.Mojsijeva 18: 9-14) Budući da su njihova zloća i izopačenost dosegli takvu razinu, Bog je, u svojoj mudrosti i pravednosti, vidio da bi bilo najbolje uništiti ih i u zemlju postaviti narod koji će, pod njegovim uputama, doseći viši stupanj civilizacije.

Stoga je Bog uputio Izraelce da osvoje Kanaan. To nije bilo nešto što je učinjeno bez njegovog dopuštenja i upute. Prije ulaska u obećanu zemlju, Gospodin je uspostavio sustav zakona s Izraelcima. Razumjeli su da će biti kažnjeni ako ne poslušaju te zakone. Jedan od tih zakona bio je: “Ne ubij.” (2.Mojsijeva 20: 13) Izraelovi susjedi stalno su ratovali protiv njih, ali ako bi Izrael poslušao Boga, on bi im pomogao. Međutim, ako ne bi poslušali Boga, on bi dopustio da njihovi neprijatelji uspiju.—3.Mojsijeva 26: 3, 6-8. 14, 17

Privremeno stanje

Kasnije u Starom zavjetu, Bog je jasno dao do znanja preko proroka da je sadašnje vrijeme zla, mržnje, rata i siromaštva privremeno stanje. Njegov plan će u konačnici ukloniti svaki rat, mržnju, očaj i siromaštvo. To će se dogoditi kada se uspostavi njegovo kraljevstvo. Preko proroka Izaije, Bog je rekao o ovom vremenu: “Prekovat će mačeve u plugove, a koplja u srpove. Neće više narod dizat’ mača protiv naroda nit’ se više učit’ ratovanju.” “Zlo se više neće činiti, neće se pustošiti na svoj

svetog gori mojoj.”—Izaija 2: 4; 11: 9

Novozavjetni pogled na rat

Razmotrimo sada Božja učenja u Novom zavjetu, u kojima ubrzo postaje očito da je došlo do promjene. Nebeski Otac sada se drugačije odnosi prema izraelskom narodu, a sve počinje s njegovim Sinom, Isusom. U svom predljudskom postojanju, Božji Sin se naziva “Riječ [grčki: logos]” Božja. (Ivan 1: 1, The Emphatic Diaglott) Kasnije u istom poglavlju, Ivan piše: “I Riječ tijelom postade i nastani se među nama i vidjesmo slavu njegovu—slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca—pun milosti i istine.” (vs. 14) “Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojim dođe i njegovi ga ne primiše.” (vss. 10, 11) Znamo da se “njegovi” odnosi na izraelski narod. Oni su ga odbacili u ispunjenju Svetog pisma: “Prezren bješe, odbačen od ljudi.”—Izaija 53: 3

Kad je Pilat upitao Židove, koji su se okupili na suđenju našem Gospodinu: “Što dakle da učinim s Isusom koji se zove Krist?” Oni će: ‘Neka se razapne’.” (Matej 27: 22) Kao što čitamo na kraju izvještaja, Pilat je oprao ruke od te stvari ne nalazeći na njemu nikakvu krivnju. “Sav narod nato odvratilo: ‘Krv njegova na nas i na djecu našu!’”—Matej 27: 25

Tijekom cijelog svog djelovanja, Isus je čeznuo pomoći Izraelu. “Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh skupiti djecu tvoju kao kvočka piliće pod krila i ne htjedoste! Evo, napuštena vam kuća.” (Luka 13: 34, 35) Zbog ovog odbacivanja jedinorođenog Sina Božjega, Izrael nije uspio postići ono što je dugo tražio. Željeli su postići trajne blagoslove i blagostanje pod Božjim vodstvom. “Što dakle? Što Izrael ište, to nije postigao, ali iza-

brani postigoše. Ostali pak otvrdnuše, kao što je pisano: Dade im Bog duh obamrlosti, oči da ne vide, uši da ne čuju sve do dana današnjega.“—Rimljanima 11: 7, 8

Primjeri koji nas mogu poučiti

Ponovno spominjemo, koristeći Sveto pismo, svrhu Božjeg starozavjetnog odnosa s Izraelom. “Jer ne bih, braćo, htio da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom i svi prijedohše kroz more; ... To bijahu pralikovi naši: da ne žudimo za zlima kao što su žudjeli oni.“—1.Korinćanima 10: 1, 6

Iz ovog zapisa dobijamo upozorenja i priliku učiti iz Izraelovih propusta kako bismo mogli dati sve od sebe da služimo Bogu. Prirodni Izrael nikada nije bio bezuvjetni nasljednik bilo kojeg dijela obećanja danog Abrahamu: “Sva plemena na zemlji tobom će se blagoslivljati.“ (1.Mojsijeva 12: 3) Kad je Bog sklopio svoj savez s Izraelom, mislili su da će, ako se budu držali Zakona, imati vječni život. To bi im tada omogućilo da naslijede obećanje dano Abrahamu i dalo im privilegiju blagosloviti “sva plemena zemlje“.

Nasljednici Božjih obećanja

Riječi apostola Petra: “Obećanje je vama i vašoj djeci“ u potpunom su skladu sa svim Gospodinovim postupcima s Izraelom, uključujući i njegov savez s njima kao djecom svoga sluge Abrahama. (Djela apostolska 2: 39) Oni su još uvijek imali ovu nadu u Isusovo vrijeme, kao što je Pavao rekao: “U to obećanje naših dvanaest plemena, neprestano služeći Bogu dan i noć, nadaju se doći.“ (Djela apostolska 26 :7) Kada se Izrael, kao narod, pokazao nedostojnim postati baštinikom Abrahamovih obećanja, simbolično su rečeno, bili odlomljeni, a poganima je dana prilika da budu pricijepljeni kako bi zauzeli

njihovo mjesto. Ti pogani, sada kao pojedinci, mogli su postati suzajedničari “korijena i sočnosti masline”—to jest Abrahamovih obećanja.—Rimljanima 11: 17

Od tada nadalje, samo su pojedinci, Židovi ili pogani, koji su prihvatili Krista postali “baštinici po obećanju“, kao članovi duhovnog potomstva Abrahama. (Galaćanima 3: 29) “Kamen [Isus] što ga odbaciše graditelji [Izrael kao narod], postade kamen zaglavni... Zato će se—kažem vam—oduzeti od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove!“—Matej 21: 42, 43

Budući da Izrael nije bio spreman biti korišten u blagoslovu drugih naroda, položaj koji su imali pod svojim savezom s Bogom prestao je, a obećanje da će biti “kraljevstvo svećenikâ, narod svet“ također je prestalo biti njihovo. (2.Mojsijeva 19: 6) Bilo je “dano puku”—duhovnom Izraelu—“kraljevskom svećenstvu, svetom narodu“. (1.Petrova 2: 9) Rečeno nam je da je ovaj narod odvojen i različit od svih ostalih te da ga je Bog sakupio iz svih naroda na zemlji—“narod imenu svojemu.”—Djela apostolska 15: 14

Odbacivanje nasilja i rata

Naš Gospodin Isus Krist zasigurno je ključ promjene u učenjima koja su iznesena u Novom zavjetu. Isus je odbacio koncepte nasilja i ratovanja koji su postali poznati i prihvaćeni u svijetu. Svojim učenjima i svojim primjerom pružio nam je mnogo viši standard. “Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.“ (Ivan 13: 34, 35) Ovo je viša zapovijed, viši zakon, od onog koji je dan Židovima pod njihovim savezom s Bogom. Zakon koji je dao Krist je zakon kršćanskog

saveza; to je zakon ljubavi. Dan je svima onima koji su ušli u Kristovu školu i koji se nadaju postati dio duhovnog Izraela. Isus je sažeo zapovijed ljubavi na ovaj način: “Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. ... Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga.”—Matej 22: 37, 39

Nasilje, kao posljedica grijeha, rašireno je u današnjem svijetu. Postoji u mnogim oblicima i na ovaj ili onaj način uključuje gotovo svaku kulturu. Sotona, začetnik grijeha, obilazi svijet “kao ričući lav... tražeći koga da proždre.” (1.Petrova 5: 8) On je “bog ovoga svijeta” i “oslijepio je pameti nevjerničke.” (2.Korinćanima 4: 4) Zbog Sotoninog utjecaja, nasilje prožima današnje društvo.

Danas vidimo nasilje u domu, među susjedima, u školama, crkvama i na radnom mjestu, čak i među strancima, a da ne govorimo o nasilnim sukobima među narodima. Sve je to suprotno Isusovim učenjima. On je odbacivao nasilje i osobnu upotrebu sile za rješavanje sporova. U Ivanu 18: 10, 11, na primjer, Isus je ispravio Petra jer je izvukao mač na slugu Velikog svećenika, što je rezultiralo ozljedom sluga. Rekao je Petru: “Djeni mač u korice!”

Nikada više ne čujemo da su učenici koristili silu ili nasilje u službi Gospodinu. Isus je mogao pozvati u službu “dvanaest legija anđela“, ali to nije učinio. (Matej 26: 53) Nije bio spreman upotrijebiti božansku moć za svoju osobnu dobrobit. Isus nikada nije molio za izbjavljenje od svojih nevolja, već ih je radosno podnio kao dio svoje žrtve. Kristovi sljedbenici također bi trebali činiti isto. “Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu.”—Filipljanima 2: 5

Novi odnos prema neprijateljima

Naš Gospodin je također propovijedao o novom stavu prema našim neprijateljima. “A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone.” (Matej 5: 44) Na prvu bismo mogli reći da je ovo visoki standard kojeg se treba pridržavati, i bili bismo u pravu. Ova vrsta ljubavi ide daleko dalje od ljubavi prema bližnjemu. Rečeno je da je lako voljeti one koji nas vole. Međutim, voljeti svoje neprijatelje zahtijeva stanje srca toliko puno ljubavi da čak ni neprijatelj ne bi mogao pobuditi u našim srcima zle namjere. Ne bi bilo mjesta za djela odmazde ili mržnje.

To ne znači da odobravamo zlo ili nepravdu, ali ne smijemo sudjelovati u tome. Protivimo se ugnjetavanju slabih i bespomoćnih. Mnogi u današnjem svijetu danas imaju stav opravdati činjenje zla drugima kako bi spasili sebe. Trebamo “mrziti zlo, a ljubiti dobro“, ali ne smijemo uzvraćati zlo drugima, čak ni svojim neprijateljima. (Amos 5: 15) Sjetimo se da će oni koji griješe i čine zlo u Božjim očima imati svoju plaću.—1.Korinćanima 3: 8

Životna načela

Naš Gospodin Isus poučavao je načela života koja karakteriziraju suosjećanje, krotkost, milosrđe, čistoća i mirotvorstvo. “Blago ožalošćenima: ... Blago krotkima: ... Blago milosrdnima: ... Blago čistima srcem: ... Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!” (Matej 5: 4-9) Naš Gospodin izgovorio je ove riječi u svojoj Propovijedi na gori kako bi poučio svoje učenike, a time i nas. Želi da budemo suosjećajni prema onima u teškim okolnostima, da vježbamo krotkost i samokontrolu, da budemo milosrdni prema drugima, da imamo čista srca, bez gnjeva i zlobe, i da uvijek budemo mirotvorci. Nećemo uvijek moći savršeno činiti te stvari, ali

želimo imati savršenu i čistu namjeru. Gospodinov narod treba biti od pomoći. “Dakle, dok imamo vremena, činimo dobro svima“ i ne pridružujemo se osjećajima ovog zaraćenog svijeta.—Galaćanima 6: 10

Čistoća srca prema Bogu pokazuje se u nastojanjima da se živi u miru i da se promiče mir među drugima. Apostol Pavao je napisao: “Ako je moguće, koliko je do vas, u miru budite sa svim ljudima!“ (Rimljanima 12: 18) To je posebno potrebno u ovom vremenu u kojem sada živimo, čak i ako nam mir nije uzvraćen.

Neprijatelji pravednosti su “više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla.“ (Ivan 3: 19) Gospodin ne traži takve, već one koji su toliko vjerni načelima pravednosti da će ih primjenjivati čak i prema svojim neprijateljima kada su progonjeni. “Blago vama kad vas—zbog mene—pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima!“ (Matej 5: 11-12) Apostol Petar je također napisao: “Ako li trpi kao kršćanin, neka se ne stidi, nego slavi Boga zbog tog imena.“ (1.Petrova 4: 16) Naš Gospodin nam daje osobno jamstvo kada nam kaže: “U svijetu imate muku, ali hrabri budite—ja sam pobijedio svijet!“—Ivan 16: 33

Odgovornosti kršćana

Trebamo se pokoravati ljudskim zakonima kada nisu u sukobu s Božjim zakonima. Međutim, kada su u sukobu, kršćanin mora biti odgovoran Božjim zakonima, a ne ljudskim. Uočite opomene koje nam se daju u vezi s tim. “A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu. ... Ljubljani! Zaklinjem vas da se kao pridošlice i putnici klonite putenih požuda koje vojuju protiv duše.“ (1.Petrova 2: 9,

11) “Treba se većma pokoravati Bogu negoli ljudima!”—
Djela apostolska 5: 29

Znamo da Nebeski Otac smatra poslušnost svojoj volji vrlo važnom stvari. To su nam pokazale mnoge lekcije koje smo zabilježili o izraelskom narodu. Važno načelo koje nas je Isus naučio jest ovo: “Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje.” (Matej 22: 21) Nadalje nam je rečeno: “Pokoravajte se svakoj ljudskoj ustanovi radi Gospodina.” (1.Petrova 2: 13) “Dajte svakomu što mu pripada: komu porez—porez, komu carina—carina, komu poštovanje—poštovanje, komu čast—čast.” (Rimljanima 13: 7) Sva ova načela primjenjuju se osim kada bi se prekršila naša izvježbana svijest i Božji zakoni.

Nebeski Otac sve u ovom sadašnjem nemirnom svijetu uređuje prema svojim planovima i namjerama. On posebno gleda na to kako živimo prema učenjima koja nam je otkrio njegov dragi Sin. Vatrene oluje sadašnjeg vremena će “pokazati kakvo je čije djelo.” (1.Korinćanima 3: 13) Otkrit će vrstu karaktera koju smo razvili tijekom svojih života. Naša vjera treba biti izgrađena na dragocjenim Božjim obećanjima, koja su prikazana kao “zlatu, srebro, drago kamenje”. Ne smijemo nepravilno graditi s drugim materijalima koji ne izdrže ovaj test vatrom. Apostol nam kaže da će sve što je izgrađeno prema ljudskim teorijama, metodama i tradicijama, prikazano kao “drvo, sijeno, slama”, biti uništeno.—vss. 10-15

Nebeski Otac dopušta svim narodima da se zavaravaju misleći da mogu riješiti sve svjetske probleme. Vidjeli smo da mir nikada nije dugo trajao; novi sukobi nastaju iznenada. Bog je dopustio ove događaje kako bi pripremio čovječanstvo za svoje kraljevstvo vječnog mira, kojim će vladati njegov Sin, Krist Isus, “Knez mira”. (2.Mojsijeva 9: 6-7) “Dodi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!”, Isus nas je

Zaključne misli

U starozavjetnim iskustvima Izraela, Bog je dopustio da se vode ratovi kako bi se ostvarili određeni ciljevi koji se tiču izvornih obećanja koja su dana Abrahamu, Izaku i Jakovu. Većina tih sukoba odnosila se na zemlju koja je stoljećima ranije bila obećana izraelskom narodu, ali koju su okupirali poganski i zli narodi. Takve ratove i sukobe odobrio je Bog, a ne čovjek niti zemaljske vlade.

Nasuprot tome, u Novom zavjetu, ta ranija iskustva Izraela ispunila su svoju svrhu glede Boga. Ta je svrha bila da lekcije koje su naučili kroz ta teška iskustva posluže kao “nadziratelj” koji će ih dovesti do Krista, Kneza mira.—Galaćanima 3: 24

Isus je odbacio koncepte nasilja i rata. Poučavao je primjerom i uspostavljanjem zapovijedi “ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim” i “ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe”. (Matej 22: 37, 39) Ovaj novi stav prema našim neprijateljima odbacuje uporabu sile, nasilja i ubijanja. Stoga nam Pavao kaže: “Nastojte oko mira sa svima! I oko posvećenja bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina!”—Hebrejima 12: 14

Uskoro će se ispuniti naš uvodni stih iz Svetog pisma: “Do nakraj zemlje on ratove prekida, lukove krši i lomi koplja, štitove ognjem sažiže.” (Psalmi 46: 9) Božja Riječ dalje obećava: “Više se neće slušat’ o nasilju u tvojoj zemlji ni o pustošenju i razaranju na tvom području. Zidine ćeš svoje nazivati Spasom, Slavom svoja vrata.” (Izaija 60: 18) Svi koji su ubijeni kao žrtve rata i drugih nasilnih djela bit će uskrsnuti iz mrtvih. (Ivan 5: 28, 29) Svi će ljudi jednog dana spoznati vječni mir i imat će priliku živjeti u skladu na obnovljenoj, savršenoj Zemlji zauvijek. Takav slavni ishod bit će vrhunac uspostave “svega što obeća Bog na usta svetih proroka svojih odvijeka.”—Djela apostolska 3: 21

Jeremijino spašavanje

***Ključni stih: “Nato
kralj zapovjedi
Kušitu Ebed-
Meleku: ‘Povedi
trojicu ljudi te izvuci
proroka Jeremiju iz
čatrnje dok nije
umro”
Jeremija 38: 10***

***Izabrani tekstovi:
Jeremija 38: 1-28***

Od svih Božjih slugu kroz ljudsku povijest, ističe se prorok Jeremija. Razmotrite osobitu prirodu njegova poziva da bude prorok dok je još bio prilično mlad. Jeremija je o tom događaju pisao: ”Dođe mi riječ JAHVINA: ‘Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te.’ A ja rekoh: ‘Ah, Gospode JAHVE, gle, ja ne umijem govoriti: dijete sam.’ A JAHVE mi odvrati: ‘Ne govori: ‘Dijete sam!’ Već idi k onima kojima te šaljem i reci sve ono što ću ti narediti. Ne boj ih se: jer ja sam s tobom da te izbavim’, riječ je JAHVINA.”—Jeremija 1: 4-8

Možemo jasno zamisliti kako je utjecaj na život promijenio mladog Jeremiju. Uostalom, Bog mu je izravno govorio! Nadalje, otkriveno mu je da ga je Bog poznavao prije nego što je oblikovan u utrobi. Još više, Jeremiju je vjerojatno zapanjilo to što ga je Bog posvetio prije nego što se rodio i predodredio da bude prorok svim narodima. Možda je Jeremiju ova poruka uplašila. Možda se pitao kako će se Božja volja, ili čak kako bi se mogla, ispuniti.

Čini se da je svaka sumnja nestala kada ga je Bog osnažio. Čitamo: "I tada JAHVE pruži ruku, dotače se usta mojih i reče: 'Evo, u usta tvoja stavljam riječi svoje. Gle: postavljam te danas nad narode i kraljevstva, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i ništiš, da gradiš i sadiš.'" (vss. 9, 10) Osnažen ovim vanrednim obećanjima, Jeremija je započeo svoju službu, neustrašivo i vjerno objavljujući Božju riječ Izraelu, Judi i narodima.

U vrijeme Zedekije, posljednjeg judejskog kralja, judejsko vodstvo odbacilo je Jeremijina proročanstva. Prorok je hrabro rekao Zedekiji i njegovim upraviteljima da prihvate činjenicu da će Bog privesti kraju njihovu vladavinu. Jeruzalem će biti uništen. Njihova jedina šansa za preživljavanje bila je prihvatiti da je babilonska invazija i osvajanje Jeruzalema Božja kazna za njihovu tvrdoglavu neposlušnost. Ako pristanu na Božju volju, životi će im biti pošteđeni. Umjesto toga, Zedekijini upravitelji inzistirali su da Jeremija bude zatvoren u napuštenoj čatrnji. Rekli su da je Jeremijino obeshrabrivanje naroda—čin izdaje. Čatrnja u koju je Jeremija spušten bila je bez vode, puna gliba. (Jeremija 38: 1-6) Možemo zamisliti unutarnje borbe vjere koje je proživljavao. Hoće li tamo umrijeti? Je li ga Bog napustio?

Možda je Jeremija razmišljao o Psalmu 40. "Uzdah se u Jahvu uzdanjem silnim, i on se k meni prignu i usliša vapaj moj. Izvuče me iz jame propasti, iz blata kalnoga; noge mi stavi na hridinu, korake moje ukrijepi."—Psalmi 40: 1, 2

Vjerujemo da Bog i dalje izbavlja svoj narod iz "gliba". Jeremijin primjer vjernosti i povjerenja i dalje nadahnjuje Gospodinov narod. "Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji. Stoga, ne bojmo se kad se lju-lja zemlja, kad se bregovi ruše u more."—Psalmi 46: 1, 2 ■

Pad Jeruzalema

Ključni stih: “To je zadesilo Jeruzalem i Judu zbog gnjeva JAHVINA; JAHVE ih napokon i odbaci ispred lica svoga. Sidkija se pobuni protiv babilonskog kralja.”

2.Kraljevima 24: 20

Izabrani tekstovi:

2.Kraljevima 24:

18-20; 25: 1-21

“Oni koji se ne sjećaju prošlosti osuđeni su da je ponavljaju.“ (George Santayana, “The Life of Reason“, 1905.) Narod drevnog Izraela postao je žrtvom ove istine. Prolazeći kroz vladavine nekih dobrih kraljeva, ali i mnogih zlih kraljeva, Izrael i Juda iscrpili su Gospodinovo milosrđe i strpljenje prema njima. Njihova prošlost nije oblikovala njihovu sadašnjost i, zbog toga, bili su osuđeni. Politički sustav Dese-toplemenskog kraljevstva Izraela uništio je Salmanasar, kralj Asirije, otprilike 135 godina prije Zedekijinog poraza. (2.Kraljevima 18: 9-12) Umjesto da uči iz povijesti, Zedekija je odlučio prkositi Božjim sudovima.

Prorok Jeremija jasno je označio nadolazeće sudove i kako bi Juda trebao ispravno reagirati. “Ovako govori JAHVE: ‘Tko ostane u ovome gradu, poginut će od mača, gladi i kuge. A tko izađe pred Kaldejce, spasit će život—život će mu ostati kao plijen, ostat će živ.’ Jer ovako govori JAHVE: ‘Ovaj će grad odista pasti u ruke vojsci kralja babilonskoga i ona će ga zauzeti!’” (Jer-

emija 38: 2, 3) Drugim riječima, “Ponizite se pod moćnu ruku Božju. Predajte se Kaldejcima, prihvatite ovu božansku kaznu i živjet ćete. Oduprite se i sigurno ćete umrijeti od bolesti, gladi ili nasilja.” Odbacujući poniznost i prihvaćajući oholost, Zedekija je odabrao put prkosa. Nije vjerovao niti se uzdao u Božju moć.—2.Kraljevima 24: 18-20

Možemo izvući pouku iz ovog izvješća i primijeniti je u svojim kršćanskim životima. Prije svega, slušajte Boga. Ne tražite “druge mogućnosti” za činjenje njegove volje. Za kršćane ih nema. “Tako i vi, mladići, podložite se starješinama; svi se jedni prema drugima pripašite poniznošću jer Bog se oholima protivi, a poniznima daruje milost. Ponizite se dakle pod snažnom rukom Božjom da vas uzvisi u pravo vrijeme. Svu svoju brigu povjerite njemu jer on se brine za vas.”—1.Petrova 5: 5-7

Čini li se Božja volja neugodnom, protivnom našim zemaljskim željama? Razmislite o poruci koju je izgovorio kralj Salomon: “Sine moj, ne odbacuj Jahvine opomene i nemoj da ti omrzne njegov ukor. Jer koga JAHVE ljubi onoga i kori, kao otac sina koga voli.” (Izreke 3: 11-12) Apostol Pavao nudi lijep uvid u Salomonov savjet: “Zatim, tjelesne smo oce imali odgojiteljima i poštovali ih. Pa nećemo li se kudikamo više podlagati Ocu duhova te živjeti? Oni su nas doista nešto malo dana stegom odgajali kako se njima činilo, a On – nama na korist, da postanemo sudionici njegove svetosti.”—Hebrejima 12: 9-10

Da je kralj Zedekija imao takvo razumijevanje kakvo smo mi stekli, možda bi odlučio biti podložan Gospodinu i živio. Božje se kazne općenito doživljavaju kao kažnjavanje. Do neke mjere to je tako. Međutim, veća lekcija i spoznaja jest da je njegova kazna za našu korist. Potiče rast u pobožnosti. Bog nas ispravlja da bi nam pomogao. Da je Juda poslušao, živio bi, unatoč uništenju Jeruzalema. Za kršćanina je prihvaćanje Božje kaznje na njihovu korist, da mogu biti “sudionici Njegove svetosti”.

Ezekielov primjer

Ključni stih: “A Ezekiel će vam biti primjer: učinit ćete sve što je i on činio.

Kad se to zbude, spoznat ćete da sam ja JAHVE!”
Ezekiel 24: 24

Izabrani tekstovi:
Ezekiel 24: 15-27

žali! I povij oko glave povez, a na noge obuj sandale. Ne prekrivaj brade i ne jedi žalobničke pogače.”—Ezekiel 24: 16, 17

Što je možda omogućilo Ezekielu da podnese ovu tešku zapovijed? Zaključujemo da je njegova cjeloživotna odanost Bogu, obilježena poslušnošću i služenjem, razvila duboko ukorijenjenu vjeru; vjeru kakvu je Job izrazio: “On me ubit’ može: nade druge nemam već da pred njim svoje držanje opravdam.”—Job 13: 15

Prepoznamo da je božanska mudrost djelovala dok je Bog preobrazio Ezekielovu osobnu tragediju u narodnu pouku Izraela. Kako su ta dva događaja bila povezana? Zajednička im je bila jedna stvar, prepoznata kao “želja tvojih očiju“. Za Ezekielu, to je bila njegova žena.

Za Izrael, to je bio Salomonov hram, simbol njihovog narodnog ustroja.

Izraelci su očito bili znatiželjni zbog ponašanja proroka. Bilo je neobično što nije oplakivao svoju ženu, a znali su da Ezekielovi postupci često imaju božansku svrhu i značenje. Raspitivali su se o tome. Ljudi su ga pitali: “Nećeš li nam reći što znači za nas to što ti radiš?”— Ezekiel 24: 19

Ezekiel im odgovori: “Dođe mi riječ JAHVINA: Reci domu Izraelovu: Ovako govori JAHVE Gospod: ‘Evo, oskrvnut ću svoje svetište, vaš ponos snažni, radost vam očinju i čežnju duše vaše! I sinovi i kćeri koje ostaviste, od mača će pasti! Tada ćete uraditi kao što i ja uradih: nećete prekrivati brade i nećete jesti žalobničke pogače! Povit ćete povez oko glave i obuti na noge sandale! I nećete više tugovati ni plakati, nego ćete venuti zbog svojih nedjela i jecati jedan za drugim!’”—vss. 20-23

Hram će biti uništen, narodna država će biti raspuštena, a narod Izraela će biti zarobljen ili ubijen. Stoga je Ezekiel bio “primjer“, kako je navedeno u našem Ključnom stihu. Nesreća se dogodila i nikakva tuga neće je spriječiti. Izrael je odveden u ropstvo u Babilon. Kolektivna savjest naroda Izraela bila je pogođena tugom, što je rezultiralo prekrasnom pjesmom koja se nalazi u Psalmu 137. “Na obali rijeka babilonskih sjedasmo i plakasmo spominjući se Siona; o vrbe naokolo harfe svoje bijasmo povješali. I tada naši tamničari zaistaše od nas da pjevamo, porobljivači naši zaistaše da se veselimo: ‘Pjevajte nam pjesmu sionsku!’ Kako da pjesmu JAHVINU pjevamo u zemlji tuđinskoj! Nek’ se osuši desnica moja, Jeruzaleme, ako tebe zaboravim! Nek’ mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada, ako ne stavim Jeruzalem vrh svake radosti svoje!” (Psalmi 137: 1-6) Dirljivost izvire iz Ezekijelovog primjera. ■

Ljudi su upozoreni

Ključni stih: “I tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime.”
— ***Ezekiel 33: 7***

Izabrani tekstovi:
Ezekiel 33: 7-20

Magoga.“ (Ezekiel 38: 2) Ta horda napada Izrael, uzrokujući bitku Armagedon. Idući prema završnim poglavljima Ezekielu, nalazimo obećanje novog Hrama i naznake nadolazeće Milenijske slave.

Ove su teme od velikog interesa za studente Biblije, ali dobro je imati na umu drugu razinu poučavanja u ovoj fascinantnoj knjizi. Ta je lekcija biti odgovoran. Budite stražar koji je uvijek budan i vjeran. Pazite na sigurnost i duhovni prosperitet Božjeg naroda. Kršćani će dobro učiniti ako u tom pogledu oponašaju Ezekielu. Svojim djelima odgovorimo na vječno pitanje postavljeno u 1.Mojsijevoj 4: 9: “Zar sam ja čuvar brata svoga?” odlučnim: “Jesam.”

Naš ključni stih potvrđuje Ezekijelov prethodni zadatak od Gospodina da bude stražar. Ovom zadatku

Bog je dodao: “Kad bezbožniku rekнем: ‘Umrijet ćeš’, a ti ga ne opomeneš i ne odvратиš od zla puta njegova kako bi mu život spasio, on će umrijeti sa svojega bezakonja, ali ću ja od tebe tražiti račun za krv njegovu. A kad opomeneš bezbožnika, a on se ne odvрати od bezakonja i od zla puta svojega, on će umrijeti zbog svoje krivice, a ti ćeš spasiti svoj život. ... Ako li ti pravednika opomeneš da ne griješi, i on zaista prestane griješiti, živjet će jer je prihvatio opomenu, a i ti ćeš spasiti život svoj.” — Eze-kiel 3: 18-21

Ne zagovaramo zauzetost poslovima; prije, pastirsku brigu i odgoj. Pavao je savjetovao: “Ispunite me radošću: složni budite, istu ljubav njegujte, jednodušni, jedne misli budite; nikakvo suparništvo ni umišljenost, nego—u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe; ne starajte se samo svaki za svoje, nego i za ono što se tiče drugih!”—Filipljanima 2: 2-4

Djelujući kao stražari, svjesni smo svojih biblijskih granica. Isus Krist je glava crkve. Mi smo samo njegovi suradnici, nastojeći slijediti njegov nauk da onaj tko želi biti velik u Božjim očima treba biti sluga. (Matej 23: 11; Ivan 13: 14-16) Petar je mudro savjetovao: “Pasite povjereno vam stado Božje, nadgledajte ga—ne prisilno, nego dragovoljno, po Božju; ne radi prljava dobitka, nego oduševljeno; i ne kao gospodari Baštine nego kao uzori stada.”—1.Petrova 5: 2-3

Bog je na kraju dao Ezekielu riječi i viziju da bude pastir Izraela. Neka tako bude i s nama. Dok bdi-jemo, sjećamo se: “Ako JAHVE kuću ne gradi, uzalud se muče graditelji. Ako JAHVE grad ne čuva, uzalud stražar bdi.”—Psalmi 127: 1 ■

Ezekielova vizija Božjeg Kraljevstva

Ključni stih: “Duž potoka na obje strane rast će svakovrsne voćke: lišće im neće otpadati i s njih neće nestajati ploda; svakog će mjeseca roditi novim plodom jer im voda dotječe iz Svetišta. Plod će njihov biti za jelo, a lišće za lijek” — Ezekiel 47: 12

Izabrani tekstovi: Ezekiel 47: 1-12

svom zemljom.”—Zaharija 14: 8, 9

Pismo današnje lekcije prikazuje bujanje rijeke. Kako prvi put dolazi iz Hrama, Ezekiel primjećuje da je tisuću lakata od izvora vode došla do njegovih gležnjeva. Kako je napredovao još tisuću lakata nizvodno, vode su mu došle do koljena. Još tisuću i vode su mu došle do struka. Na četiri tisuće lakata poplava vode postala je

Naš ključni stih anticipira slavu Milenijskog kraljevstva—ispunjenje onoga za što smo se molili stoljećima: “Dodaj kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji!” (Matej 6: 10) Kanal blagoslova u to vrijeme povezan je s rijekom koja teče iz Hrama Božjega. Prorok Zaharija prepoznao je jedinstvenu kvalitetu njezinih voda; to su žive vode! “U onaj dan žive će vode poteći iz Jeruzalema, pola k moru istočnom, pola k moru zapadnom. Bit će tako ljeti i zimi. I JAHVE će biti kralj nad

rijeka koju Ezekiel nije mogao prijeći. Rijeka je bila toliko duboka da je bilo potrebno plivati da bi se pokušala prijeći. To se dobro uklapa u naše razumijevanje da će slavno kraljevstvo Božje postupno, ali neumoljivo, ispuniti zemlju. Rezultati će biti impresivni. “Zlo se više neće činiti, neće se pustošiti na svoj svetoj gori mojoj: zemlja će se ispuniti spoznajom JAHVINOM kao što se vodom pune mora.”—Izaija 11: 9

Ezekiel je tijekom ovog iskustva imao božanski određenog vodiča. (Ezekiel 40: 2-4) Njegov vodič ga je upozorio: “Sine čovječji, gledaj svojim očima i slušaj svojim ušima, popamti sve što ću ti pokazati, jer si doveden ovamo da ti pokažem. Objavi domu Izraelovu sve što ovdje vidiš.” (vs. 4) Onaj koji je razgovarao s Ezekielom postavio je zanimljivo pitanje nakon vizije voda. “I upita me: ‘Vidiš li, sine čovječji?’” (Ezekiel 47: 6) Važnost ove vizije bila je naglašena proroku, a potom i nama.

Nakon što je to postignuto, Ezekiel je doveden na obale rijeke. Njegov vodič je rekao, koristeći simbolički jezik: “Ova voda teče u istočni kraj, spušta se u Arabu i teče u more; a kad se u more izlije, vode mu ozdrave. I kuda god potok protječe, sve živo što se miče oživi.” Zatim slijede riječi našeg ključnog stiha. (Ezekiel 47: 8, 9, 12) Otkrivenje dano apostolu Ivanu potvrđuje Ezekielovo iskustvo. “I pokaza mi rijeku vode života, bistru kao prozirac, ... S obje strane rijeke, stablo života što rodi dvan aest puta, svakog mjeseca svoj rod. A lišće stabla za zdravlje je narodima.” (Otkrivenje 22: 1, 2) Ezekielova vizija nas i dalje nadahnjuje! ■

Budite hrabri

*“Budite hrabri i jaka srca, svi koji se u JAHVU
uzdate.”*

— Psalmi 31: 24 —

Sveto pismo potiče Gospodinov narod da bude pun vjere, nade, pouzdanja i povjerenja. Dok promatramo svijet, vidimo posebne razloge zašto bi to trebalo biti tako. Većina ljudi u svijetu puna je straha, strepnje, nepovjerenja i brige. Zbog toga ne uspijevaju izvući najbolje iz životnih prilika. Vide zamke grijeha i nevolja u mnogim različitim smjerovima i stoga imaju razloga biti nepovjerljivi, bojažljivi.

Pravi kršćani, međutim, stupili su u poseban odnos s Bogom, a on s njima. Uvjerio ih je da će nadzirati njihove poslove, što ne bi bilo tako da nisu stupili u odnos s njim. Stoga se trebaju nadati i uzdati u njega. Trebaju poslušati ono što je rekao i ohrabriti se mislju da su sva njihova iskustva pod njegovim nadzorom.—2.Korinćanima 4: 15-17

Božji narod je istupio iz svijeta i pridružio se standardu Gospodina Isusa Krista—mjerilu pravednosti, istine, svetosti i protivljenja grijehu. Bit će napadnuti moćnim neprijateljima. Pred njih će stati sam Sotona, koji će im se nastojati suprotstaviti, kao što se suprotstavljao svim Božjim planovima. Ne može izravno napasti Gospodina, ali može napasti njegov plan i one koji u njega vjeruju. Sotona je taj koji je potaknuo nered, previranja i

progone u Isusovo i apostolsko vrijeme, i koji je potom od tada donio ugnjetavanje Gospodinovog naroda.—2. Korinćanima 2: 11; 11: 14; 2.Solunjanima 2: 7-10; 1. Petrova 5: 8, 9

Sotona nije učinio te stvari svojim osobnim dodirrom, već preko svojih zavedenih slugu. (2.Solunjanima 2: 11) On se oduvijek protivio pravednosti i svima onima koji ljube pravednost. Zbog toga kršćani trebaju imati veliku hrabrost; jer ako dopuste Protivniku da im uništi hrabrost, uskoro ih može potpuno izbaciti iz bitke. Vojnik u povlačenju, koji je izgubio hrabrost, od male je koristi u bitci. Umjesto da gubimo hrabrost, trebamo prepustiti svoje zemaljske interese našem Ocu i vjerovati mu da će nas u sadašnjem životu voditi i da će sve pretvoriti u dobro onima koji su “odlukom njegovom pozvani”.—Rimljanima 8: 28

Osim Protivnika, imamo i opći duh svijeta koji nam se suprotstavlja. Svijet će nas često smatrati glupima ako mislimo da imamo bilo kakav poseban božanski nadzor. Takav duh nam može tiho reći: “Bog je stvorio sve svjetove, tisuće anđela i sve u svemiru. Mislite li da on ima ikakvo posebno zanimanje za vas? Ako postoji Bog, on je toliko velik, a mi toliko mali da nas ne može ni primijetiti.” Tako naša vjera može biti uništena. Kada dođemo u kontakt sa svjetovnim ljudima, možemo se naći, takoreći, kao da je mokra deka bačena na naše jednostavno povjerenje, iako nam ne kažu ni riječi. Moramo imati dobru hrabrost i nadati se Gospodinu. Kao što Pavao izražava: “A mi, mi ne primismo duha svijeta, nego Duha koji je od Boga.”—1.Korinćanima 2: 12

Osim toga, imamo svoje palo tijelo. Svatko od nas u sebi, u svom tijelu, ima najstrašnijeg protivnika. (Rimljanima 7: 18, 25) Sveto pismo pokazuje da kada smo se predali Gospodinu i on nam je dao svog Svetog

Duha, mi smo tamo započeli proces transformacije i postali zametci Novih Stvorenja “u Kristu”. (Rimljanima 12: 1, 2; 2.Korinćanima 5: 17) Ovaj zametak Novog Stvorenja, novi um, volja i karakter, razvija se u našim smrtnim tijelima do trenutka uskrsnuća ili duhovnog rođenja, kada ćemo prijeći iz zemaljskog u nebesko stanje. “[Novo Stvorenje] sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u snazi; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno.”—1.Korinćanima 15: 42-44

Ipak, dok smo u tijelu, imamo sve njegove pale sklonosti s kojima se moramo boriti. Istovremeno, kao Nova Stvorenja, odrekli smo ih se—okrenuli smo leđa grijehu. (Rimljanima 6: 1-2, 11-12) Zamijenili smo zemaljske interese i nade za nebeske interese i nade. Gospodin nas iskušava našim svakodnevnim iskustvima. Moramo uvijek biti budni da bismo pobijedili tijelo. Potrebno je mnogo hrabrosti da se borimo protiv njegovih sklonosti grijehu. Potrebno je još više hrabrosti da se, dok se neprestano borimo protiv nemoći i slabosti našeg tijela i pobjeđujemo ga u dobroj mjeri, dodatno uključimo u žrtvu i službu Gospodinu. Sve to zahtijeva mnogo hrabrosti, a sami od sebe nismo dovoljni.—2. Korinćanima 3: 5; Filipljanima 3: 3

Potaknuti smo da se uzdamo u Gospodina i uvjereni smo da “sve možemo u Kristu koji nas jača”. (Filipljanima 4: 13) Jedino je njegova moć dovoljna za nas. Trebat će nam sva naša hrabrost, sva naša vjera i nada—svaki koristan element koji možemo uložiti u borbu—kako bismo postigli konačnu pobjedu. Međutim, Gospodin daje dovoljno milosti da možemo biti pobjednici. (2.Korinćanima 12: 9; Hebrejima 4: 16) To ne znači da će itko od nas živjeti savršenim životom ili

da ćemo uvijek u potpunosti pokazivati veliku hrabrost. Možda ćemo s vremena na vrijeme pogriješiti, ali naš voljeni Nebeski Otac nas vodi i naučit ćemo vrijedne lekcije iz svojih pogrešaka.

Različite vrste hrabrosti

Neki, imajući jaču vjeru i nadu, s umom potpuno usmjerenim na Gospodina, hrabro su krenuli naprijed. To je “dobra hrabrost” u smislu snažne hrabrosti, ispravne hrabrosti. S našim tekstom mogli bismo povezati misao da naše “uzdanje u JAHVU” trebamo poduprijeti i ojačati dobrom hrabrošću, pravom vrstom hrabrosti, bogobojaznom hrabrošću.

Postoji i hrabrost koja proizlazi iz ponosa, a koja bi rekla: “Ne odustajte. Ne dopustite nikome da vas pretekne.” U bitci se vojnici mogu međusobno natjecati, želeći učiniti nešto posebno uočljivo, što će donijeti pljesak njihovog vođe ili suboraca. Treba im nešto što će ih inspirirati—možda želja za slavom—kako bi im dalo hrabrosti da riskiraju gubitak vlastitih života ili da oduzmu živote drugih ljudskih bića. To je vrsta hrabrosti koja će im naizgled pomoći da izvojuju pobjedu u svojoj bitci, iako je to nedostojan motiv za poticanje hrabrosti.

Međutim, hrabrost koja proizlazi iz ispravnih načela, utemeljena na vjeri i uzdanju u Gospodina, nije hvalisavost ili razmetanje, već plemenita i ugodna Bogu. Izvor joj je u spoznaji onoga što je Bog obećao, da nas promatra i želi da budemo sunasljednici s njegovim Sinom u njegovom kraljevstvu. (Rimljanima 8: 17; Otkrivenje 3: 21) On nas temeljito iskušava kako bi vidio hoćemo li se pokazati vjernima. Ta hrabrost uvijek mora biti u tome da se stvari čine na ispravan način—na Gospodinov način.

Poticanje se primjenjuje u svim okolnostima

Ovo poticanje na pravu hrabrost utječe na nas u svakom aspektu života, bilo da se nalazimo u jednoj ili drugoj situaciji. Odnosilo bi se na nekoga s određenom mjerom moći i utjecaja—da takva osoba bude dovoljno hrabra da učini pravu stvar—ono što se smatra Gospodinovom voljom. Takva hrabrost bi nam rekla: “Izvrši svoju dužnost, kakva god bila Gospodinova volja za tebe. Uzдай se u Gospodina, čak i ako će tvoj motiv često biti pogrešno shvaćen.” Trebali bismo imati dobru hrabrost da se zauzmemo za ono što je ispravno, bilo da je naša nagrada u ovom životu ili u onom životu koji dolazi. Prisjećamo se Gospodinovih riječi Jošui na početku njegovog vodstva Izraela: “Samo budi odvažan i hrabar da sve učiniš vjerno prema naredbama, ... Ne skreći od toga ni desno ni lijevo.”—Jošua 1: 7

Poticanje na hrabrost također je namijenjeno poslovnoj osobi koja je kršćanin. Svjetovni prijatelji mogu reći: “Nećeš uspjeti u svom poslu. Ne možeš reklamirati svoj posao. Ako govoriš istinu, ljudi te neće pokroviteljski gledati; otići će na mjesto gdje će im se reći mnoštvo laži.” Ako kršćanin prihvati takav savjet, može voditi veći posao, ali će propasti u glavnoj stvari u životu—razvoju i prakticiranju pravednog karaktera.

Isto vrijedi za sve Gospodinove posvećene ljude, bez obzira na situaciju ili mjesto u ovom životu. Svatko treba zagovarati ispravna načela i ne smije biti malodušan ili se bojati izraziti kršćanski karakter riječju i djelom. (Ivan 3: 21; Jakovljeva 1: 22, 25) Tamo gdje neko načelo upitno, trebali bismo zauzeti stav i reći: “Moja je misao takva i ovakva, i bit ću dužan zadržati svoj stav. Zadovoljit ću se time što ću činiti ono što smatram svojom dužnošću, ne želeći prisiljavati druge; nego ću biti vjeran načelima u koja vjerujem.” Tako bi

čak i oni koji bi mislili drugačije znali da onaj tko im govori ima uvjerenje i da je bio hrabar u izražavanju istog u iskrenosti i poštenju.—Rimljanima 12: 17

Hrabrost u skladu s vjerom

U životu svih Kristovih sljedbenika postoje kušnje i teškoće. Prava vrsta hrabrosti pronalazi priliku da se pokaže u svakom Božjem djetetu. To je vrsta hrabrosti koju Gospodin traži i takva se mora naći kod pobjednika. Samo će njima biti dano mjesto u kraljevstvu nebeskom. Stoga je pouka našeg teksta: Budite hrabri; jer tako ćemo pokazati svoju vjeru u Gospodina. Oni koji se u njega uzdaju i odani su mu bit će hrabri u skladu sa svojom odanošću i vjerom.—Matej 9: 29

Ovakva vrsta hrabrosti bit će uz nas u svim okolnostima. Naš Gospodin, obraćajući se svojim učenicima jednom prilikom, rekao je: “Pred upravitelje i kraljeve vodit će vas poradi mene. ... Kad vas predadu, ne budite zabrinuti kako ili što ćete govoriti. Dat će vam se u onaj čas što ćete govoriti.” (Matej 10: 18-19) Čini se da se ovdje misli ovako: “Ne brinite ako vas dovedu pred one na vlasti.” Gospodinov narod, kakve god okolnosti nastanu, imat će takvu vjeru i povjerenje u Boga da će se hrabro ponašati, oslanjajući se na božansku moć u svim životnim iskustvima.

Način na koji će nam Bog dati usta i mudrost može varirati ovisno o okolnostima. To može biti putem prijedloga drugoga; možda slušanjem iskustva nekog drugog; ili nam može na pamet pasti neki odlomak iz Svetog pisma koji bi nam bio posebno koristan. Ideja je da je naše pouzdanje potpuno u Gospodinu i da se ne trebamo bojati.—Hebrejima 13: 6

Gospodin je uputio gore navedene riječi svo-

jim učenicima—neučenim ljudima. Kad bi bili dovedeni pred “upravitelje i kraljeve” to bi kod njih prirodno izazvalo veliku zabrinutost. Što bi trebali reći? Kako bi mogli odgovoriti tim ljudima—tim velikim, učenim ljudima? Učenici su bili vrlo ponizni i svjesni su svog neznanja; ali Gospodin ih je vodio. Obrazovanje je tada bilo mnogo manje uobičajeno u usporedbi s današnjim. Danas su praktički svi do neke mjere obrazovani. Ipak, Gospodinovo uvjeravanje i dalje bi se odnosilo na nas sada, baš kao što se odnosilo na njegove učenike.

Ako smo u bilo kakvim nevoljama ili poteškoćama, trebamo se sjetiti da nas Sveto pismo uvjerava: “Anđeo JAHVIN tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.” (Psalmi 34: 7) Ova misao trebala bi nas smiriti i umiriti te nam omogućiti da se hrabro ponašamo, znajući da smo u bliskom odnosu s njim. Tako možemo imati potpuno povjerenje u Gospodina. Nadalje, shvatit ćemo da nismo dovoljno mudri da bismo u potpunosti razumjeli kakve bi mogle biti Božje namjere u vezi s nama u svakom pojedinom iskustvu. Stoga ne znamo kako Gospodin može presuditi u ovoj ili onoj stvari.

“U njega se može čvrsto uzdati”

Prvi učenici razmišljali su o stvarima koje je Isus predvidio za sebe. S pouzdanjem mu je Petar rekao: “Ti si Krist-Pomazanik, Sin Boga živoga!” (Matej 16: 16) Morali su pomisliti: Kako bi Bog mogao dopustiti da mu se dogodi ikakvo zlo? Učenici su zaključili da su te stvari koje je rekao samo figurativne, kao kad im je rekao da moraju jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv. (Ivan 6: 53-56) Dakle, kad je rekao: “Sin Čovječji ... da se razapne”, mislili su da je to jedna od njegovih neobičnih riječi koje ne mogu razumjeti.—Matej 26: 2

Stoga su učenici bili prilično uznemireni, začuđeni i zapanjeni kada je Isus uhićen i odveden pred židovski Sinedrij, i umjesto da upotrijebi svoje moći i rječitost, šutio je i dopustio da ga se opovrgava i kleveće. Zatim je njihov Učitelj odveden pred Pilata. Sada, mislili su učenici, Isus sigurno neće oklijevati pred rimskim upraviteljem! Stoga su učenici ponovno bili iznenađeni i zapanjeni kada su se stvari pokazale toliko suprotnima onome što su očekivali. Pa ipak, takav postupak našeg Gospodina bio je nužan u planu Nebeskog Oca, ne samo za Isusa, da bi mogao patiti i zatim ući u svoju slavu, već nužan i za svijet, jer cijena otkupljenja, savršeni ljudski život, mora biti dana kao “otkup za sve”.—1. Timoteju 2: 5, 6; 1. Korinćanima 15: 22; Rimljanima 5: 18

Bog je izjavio da njegov narod neće biti posebno zaštićen na zemaljskoj osnovi. Ako je u njegovoj mudrosti najbolje na bilo koji način nas zgaziti i osramotiti, kao što je učinjeno s našim Učiteljem, trebamo biti hrabri. On će ojačati naša srca, jer se uzdamo u njega i imamo povjerenja u njegovu vlast nad našim iskustvima. Znamo da je previše mudar da bi griješio i da mora postojati motiv, razlog za dopuštenje, što god to bilo. Pouzdano znamo da su sveti dragocjeni u očima Gospodina i da su kao zjenica oka njegova.—Psalmi 17: 8; Zaharija 2: 8

Kakav god bio ishod bilo koje stvari za nas, trebamo to prihvatiti kao od Gospodina, bez obzira možemo li razaznati razlog za to ili ne. Trebamo imati vjeru i nadu, čak i ako je put težak i ako se stvari mogu činiti potpuno suprotnima od onoga što smo očekivali. “U JAHVU se uzdaj, ojunači se, čvrsto nek’ bude srce tvoje: u JAHVU se uzdaj!”—Psalmi 27: 14 ■

Obećanja

“I vidjeh anđela: siđe s neba s ključima Bezdana i s velikim okovima u ruci.

Zgrabi Zmaja, Staru zmiju, to jest Đavla, Sotonu, i okova ga za tisuću godina.

Baci ga u Bezdani koji nad njim zatvori i zapečati da više ne zavodi narode dok se ne navrši tisuću godina. Nakon toga ima biti odriješen za malo vremena.

I vidjeh prijestolja – onima što sjedoše na njih dano je suditi – i duše pogubljenih zbog svjedočanstva Isusova i zbog Riječi Božje i sve koji se ne pokloniše Zvijeri ni kipu njezinu te ne primiše žiga na čela svoja ni na ruke. Oni oživješe i zakraljevaše s Kristom tisuću godina.”

Otkrivenje 20: 1-4